

ВАСИЛЬ ІЛЛІЧ СТЕФАНИК
(02.01.1939 — 07.01.2010)

7 січня 2010 року на 71-му році пішов із життя відомий в Україні вчений, педагог, популяризатор ботанічних знань серед молодшого покоління Василь Ілліч Стефаник. Василь Ілліч народився 2 січня 1939 року в селі Русові Снятинського району Івано-Франківської області. Після закінчення середньої школи навчався на біологічному факультеті Чернівецького державного університету. Отримав кваліфікацію «біолог, викладач біології та хімії». По закінченні університету за розподілом упродовж двох років працював учителем біології в Зарожанській середній школі на Буковині. Потяг до наукової діяльності визначив його подальший життєвий шлях як науковця. Василя Ілліча запросили асистентом на кафедру ботаніки Чернівецького державного університету. Під керівництвом флориста-географа Українських Карпат В.І. Чопика він завершив дисертацію, успішно її захистив. Згодом кандидат біологічних наук В.І. Стефаник отримав наукове звання доцента.

Наукові інтереси Василя Ілліча були досить широкими, вони стосувалися каріологічних досліджень судинних рослин Карпат, питань охорони флори й рослинності Українських Карпат, методики екологічного виховання та ін. За дослідження у сфері організації заповідних територій на терені Буковини йому було присвоєно звання «Відмінник охорони природи УРСР». Упродовж 1978—1985 років В.І. Стефаник працював завідувачем кафедри ботаніки Чернівецького університету, відтак протягом десятиліття (1985—1995) — деканом біологічного факультету ЧДУ. Незважаючи на солідний статус, Василь Ілліч був надзвичайно доступною для студентів

© М.М. ФЕДОРОНЧУК,
В.І. ЧОПИК,
М.В. ВЕЛИЧКО,
І.І. ЧОРНЕЙ,
В.В. БУДЖАК, 2010

людиною, з ним було цікаво спілкуватися під час лекцій, практичних занять і польових практик, дискутувати, отримувати цінні наукові консультації і мудрі життєві поради та підтримку.

Василь Ілліч опублікував понад 70 наукових праць з проблем флористики Українських Карпат та питань екологічного виховання, є співавтором низки наукових видань: «Определитель высших растений Украины» (1987), монографії «Конспект флори Північної Буковини» (1992), навчального посібника «Екологія» (1997), брав участь у міжнародному проекті з хорології флори Європи «Atlas floraе Europaeae» (Helsinki). За досягнення у навчальному та виховному процесах відзначений Почесними грамотами Міністерства освіти та науки України, удостоєний звання «Відмінник народної освіти України».

Василь Ілліч був не тільки талановитим науковцем, хорошим педагогом, а й чудовим товаришем і надзвичайно скромною в житті людиною. Підтвердженням цього є, зокрема, той факт, що він, як прямиий нащадок відомого українського письменника Василя Стефаника, ніколи не наголошував на причетності до знаменитого родоvodu. Але гени неперевершеного майстра новели Василя Стефаника проявилися і в обдаруваннях Василя Ілліча. Так, останніми роками він багато працював як у галузі популяризації ботанічної науки, так і в науковій творчості. В 2002 році видав науково-популярну книгу «Оленчина ботаніка», 2006-го — збірку віршів «Гуцульська елегія», 2008-го — книги «Популярна екологія» та «Шевченкове природознавство», 2009-го — «Золоту пектораль». В.І. Стефаник часто друкувався в різних часописах та збірниках, був куратором рубрики «Екологічна компетентність» у «Буковинському журналі».

У пам'яті всіх тих, хто спілкувався з Василем Іллічем, він залишиться людиною, яку вирізняли відданість науці, чесність, скромність, доброзичливість і молодість душі. Пам'ять про Василя Ілліча Стефаника назавжди збережеться у серцях друзів, колег та учнів, а його книги залишатимуться скарбницею ботанічних знань для прийдешніх поколінь.

*М.М. ФЕДОРОНЧУК, В.І. ЧОПИК, М.В. ВЕЛИЧКО,
І.І. ЧОРНЕЙ, В.В. БУДЖАК*